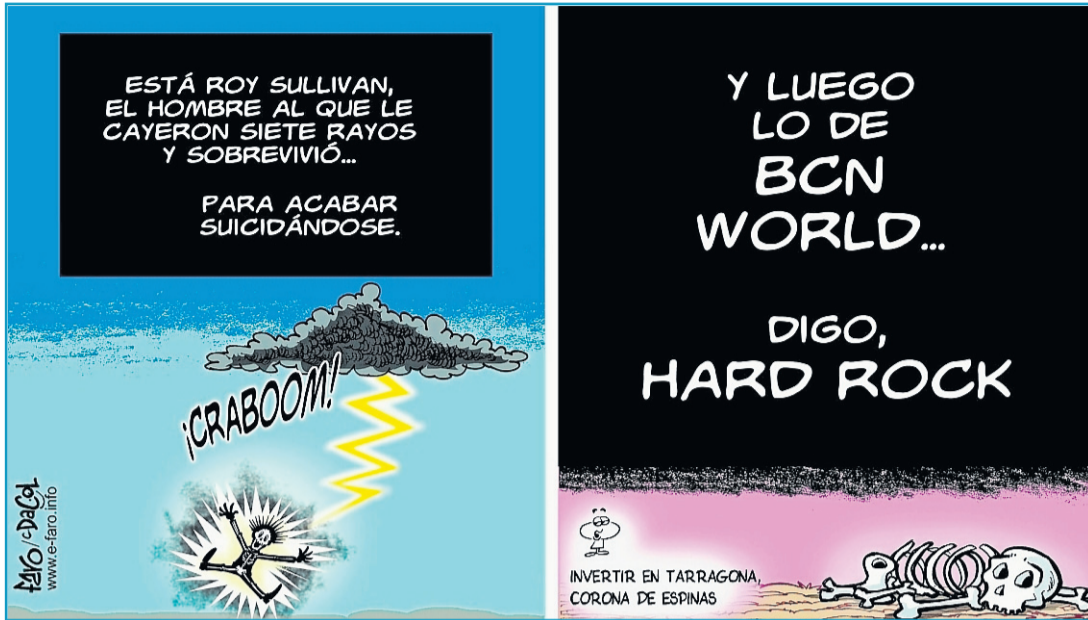

Faro

La plumilla

En el bosque helado

María-Paz López, corresponsal de *La Vanguardia* en Berlín, lleva días informando de la crisis de refugiados en la frontera entre Bielorrusia y Polonia. Es una periodista especializada en religión y con sensibilidad social, que habla inglés, francés, italiano y alemán.

Sus crónicas retratan el flujo de miles de personas de Irak, Siria, Afganistán y Yemen a esta barrera que bloquea su sueño europeo. Quienes la cruzaron llevan semanas en un bosque helado, con sus niños tiritando, mientras el gobierno bielorruso les empuja y el polaco las frena.

Viven alimentados por voluntarios de pueblos de alrededor, que les ayudan a combatir el frío de las noches inacabables. Una vez más, los gobernantes muestran su incapacidad criminal y la gente extiende su mano salvadora.

ANTONI COLL I GILABERT
 @Collgilabert

La mirada
 des de Collsuspina

Medicina i literatura. Una llarga tradició que no s'estronca amb noms com els endocrins Gregorio Marañón, Ramon Gomis... i la reumatòloga Mercè Carandell i Robusté, de la nissaga d'intel·lectuals Carandell

PER TATE CABRÉ
 tate@tatecabre.com

MERCÈ, ITA,
 CARANDELL
 ROBUSTÉ:

«ALS 60, UNA DONA NOMÉS PODIA SER UNA SANTA O UNA PUTA»

Filla, neboda, germana, cunyada i tieta de grans escriptors i periodistes, llegint la teva biografia i les dels teus avantpassats crec que et faltaria temps per novel·lar tantes aventures i anècdotes!

Cert. Vaig començar escrivint la columna d'anècdotes com a metgessa *Vist en consulta* al setmanari *L'Hora del Garraf*, i els propis pacients protagonistes em donaven el feedback del que llegien! Vaig guanyar un premi periodístic i es van convertir en llibre el 1995. Ho reeditaré el 2022.

Mentre segueixes presentant 'El paradís rere el mar'?

Sí, al Centre de Lectura de Reus el 5 d'abril, i mentre segueixo escrivint la següent novel·la ubicada als anys 60 del segle XX, que és la tercera d'aquesta sèrie. La segona l'escruiuré després, ha ha!

També de tema indià?

Ja no. El tema és la transformació de la vida de les dones. Des d'una sexualitat anul·lada a una sexualitat lliure, però pensada i dissenyada pels mascles. Les dones ens vam trobar en una cruïlla: ser virtuoses o practicar sexe abans del matrimoni, cosa penalitzada. Una dona només podia ser una santa o una puta.

Per què escrius sobre indians?

Potser per somniar, agafar un vaixel i fugir dels anys 60, o potser perquè visc a Vilanova i he parlat amb la gent del mar, potser per les històries familiars...

Pels teus avantpassats aventurers?

Potser... El germà de la meua mare, Eloi Robusté Rosés, nascut a l'Esplugu de Francolí, va viure per tot Europa, a Berlín va conèixer Josep

Ita, prop de casa seva, al parc Gumà i Ferran de Vilanova i la Geltrú, un indià com els que protagonitzen 'El paradís rere el mar'. FOTO: CEDIDA

Pla que li va prologar una novel·la...

Tinc un tiet-avi, Simeón Rosés, indià de la Mussara que va anar a Cuba; un tiet-avi Carandell Paretas de Figueres que va anar a Puerto Rico; i un germà del meu pare es va casar amb l'Anita Feliu, filla d'indià de Blanes casat amb una mulata cubana...

Vas viure dels cinc als deu anys al Mas Carandell de Reus, fins als quinze a Madrid i després a BCN. Quins són els teus records?

A Reus, a banda de viure-hi aquests cinc anys, hi anàvem tots els estius, per Nadal, Setmana Santa, a la meua mare li encantava... Era un mas sempre animat per molts amics escriptors dels meus germans Lluís i Josep Maria: Blas de Otero, Rafael Sánchez Ferlosio, Carmiña Martín Gaité, Manuel Vázquez Montalbán, José Agustín Goytisolo... Molts els vaig seguir veient a Madrid.

Conserves amistats d'infantesa a Reus?

I tant! la Carme Just, la Rosa M. Ibarz, la Pilar Llaberies, l'Helena Cubelles, i ja de gran el Ramon Gomis, el Joaquim Mallafre, i el desaparegut Ramon Oteo, la seva mare es deia Susina, com la protagonista de la novel·la, i érem mig parents per part de la meua àvia Rosés de la Mussara.

Has explicat que era la més catalanista.

Sí, del Mas del Coll. La seva germana Carmeta «tirava l'oli», era com una curandera. Quan anava al lavabo feia una V amb els dits i deia que anava a veure el Felip Quint! Ha, ha. Ella era de Macià, mooolt d'ERC, i el seu marit de Cambó.

Avui fa quaranta-sis anys de la mort de Franco. Com vas viure el 20 de novembre de l'any 1975?

Érem a Can Xacona, a Sant Pere de Ribes, amb els meus pares, germans, amics... Seguïem els parts de l'equip mèdic... Ja teníem les ampolles de cava preparades a la nevera, i vam agafar una bona mona!

No em quadra gens pel teu pare, que quasi va ser ministre de Franco...

Ha ha, el meu pare, d'origen molt humil, que abans de la guerra va ser secretari del lerrouxista Sedó Peris-Mencheta a Madrid i les havia vist de tots els colors polítics, se'n reia de nosaltres: «Us compraré una foto del Franco de dos metres perquè la pengeu a casa!» perquè no creia en la Transició i pensava que es tornaria a girar la truita.

Periodista

Doctora en Periodisme i Ciències de Comunicació i diplomada en Traducció i Interpretació, **Tate Cabré** ha treballat en premsa i televisió. És Guia Oficial de Turisme de Catalunya.

12467